

Коли куделить павутиння...

Микола Хвильовий

Коли куделить павутиння
В зеленій ятці і на корчах,
Паланка димарів убранням синім
Кладе на простір весь похмурую печать.

Корінно тхне у травні над бузами,
Садок нап'явсь білизою квіток,
А батько мій із козубу звисали,
Землі шпурляючи залізнє мито.

О тату, тату, хто більш тебе кохає?
Який дарунок я з блукання принесу:
Ти кожний день в устах огонь ховаєш,
А я його раптово тільки ссу...

Невже забляк той час годин у криці,
Коли котятком я в залізнім животі,
А потім вилізав з-під сивої спідниці
З овіяним лицем, кремезний і рудий?

Невже я загубив доріжку із посьолку,
Розтанув твій злунований гудок?
Невже ми все життя прокладаємо вовком
І не побачимо вогневих ягідок?..

Чайма-димар в очах, і мариться з скиглінням,
О де ви, заводські струнки мої списи?
Паланка димарів убранням сизо-синім
Ховається в моїй закованій сльозі...